

Pelyněk a vanilka

Eva a Daniela
Vondráčkovy

Pelyněk a vanilka

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Eva a Daniela Vondráčkovy

Pelyněk a vanilka – e-kniha

Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

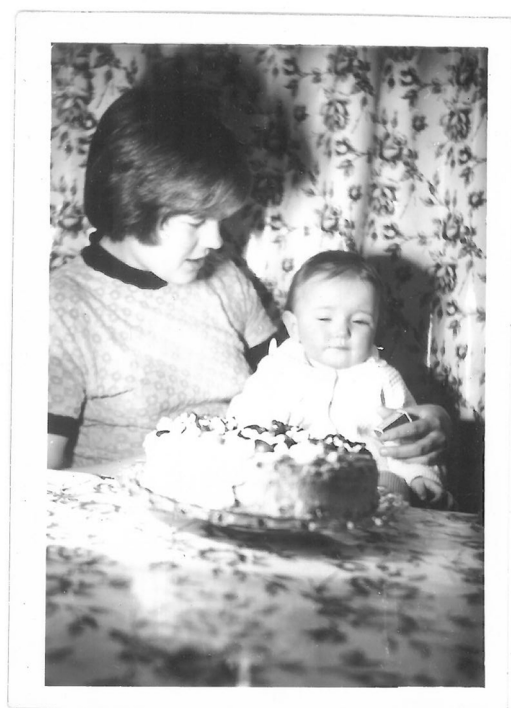
● ■ pointa

Eva a Daniela
Vondráčkovy

Pelyněk
a
vanilka

Pointa

Praha 2020

*Ráda bych zde poděkovala Ing. Richardu Bauerovi.
Za jedinečnou podporu a za to, že jsi významně pomohl
této knize vdechnout život, náleží ti srdečné,
vroucí díky.*

© Eva a Daniela Vondráčkovy, 2020

ISBN 978-80-7650-006-8 tištěná kniha

ISBN 978-80-765-0007-5 ePub

ISBN 978-80-765-0008-2 Mobi

ISBN 978-80-765-0009-9 PDF

Úvod

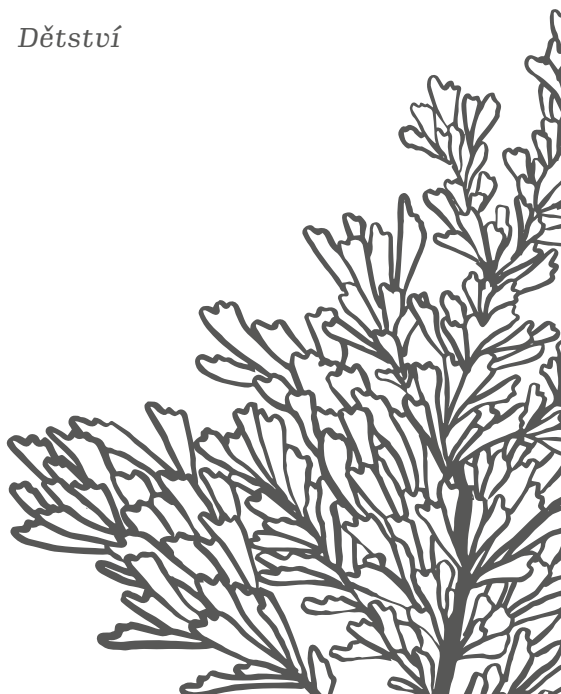

Má mysl se noří do vzpomínek. Jsou ukryté, zasunuté, možná vytěsněné. Jakmile začnu psát, vzpomínky se vynořují. Postupně, vrstva po vrstvě. Jako bych měla archeologické kladívko a štětec. Objevit, lehce poklepat, podebrat, vyloupnout a přejet štětcem, možná jen uhladit příliš ostré hrany.

I.

Dětství

Vždycky jsem byla jiná. Jiná než ostatní. Vždycky jsem věděla, že do prostředí, ve kterém jsem se právě nacházela, tak úplně nepatřím. Ať už šlo o domov u matky a otčíma, nebo o některý z dětských domovů, jimiž jsem prošla. Nevím, co mě donutilo sepsat tento příběh. Proč ne dřív? Proč až po překročení šedesátky? Na to, že lidé ve stáří zmoudří, moc nevěřím. Můj případ to určitě není. Jen cítím nutkavou potřebu psát, i kdyby tyto listy měly skončit v šuplíku. Snad si je jednou přečtou mé děti, aby poznaly, jak ve skutečnosti vypadal můj život. Ten život předtím. Jaké jsem měla zážitky, sny, vzpomínky. Nikdy jsem jim o tom nevyprávěla...

• • •

Do tohoto vyprávění vstupuji nejen jako doplňovač a oživovač vzpomínek. Tak trochu navzdory chci mé zlaté mamince dokázat, že vzpomínky se dají rozšířit. Přidám k nim i své dětství, a čtenáři se tak dostane příležitost dvojího pohledu na stejné situace. Do příběhu se vložím včas, okamžikem svého narození.

Křestní list

Vidím ho před sebou naprosto zřetelně, jasně si ho vybavuji. Starý, krasopisně ručně psaný křestní list.

Dítě:	Eva
Narozeno dne:	28.
Měsíce:	12.
Roku:	1949
Pohlaví:	ženského
Náboženství:	římskokatolického
Z lože:	nemanželského
Matka:	Aloisie Špičková
Otec:	neuveden
Příjmení:	po matce

Dětství

Byla jsem malá a měla jsem jenom mámu. Vzpomínám si, že jsme bydlely v Lovosicích, v ulici stoupající mírně vzhůru, v domku u Labe. Vím, že voda byla blízko, hodně blízko. Vidím všude spoustu hnědého bahna. Dole v ulici mokré, výše suché. Ztvrdlé na kost. Horko, vedro, dusno. Povodeň na jaře 1953. V prosinci mi budou čtyři roky.

Často jsme chodily na návštěvu k tetě na „Židák“, bývalý židovský hřbitov. Stály tam malé staré domky. Teta Miluše byla malá postavou, ale velká svým srdcem. Cítila jsem, že mě má ráda. Měla několik děvčat a s těmi jsem si hrála ve stinné zahradě, obehnané vysokou kamennou zdí. Rostly tam bledule, sněženky, petrklíče a sasanky. Mezi tím pár stromů a záhonků zeleniny. Tato vzpomínka už téměř vybledla. K tetě Miluši jsem se za několik let vrátila, ale k tomu se ještě dostanu. Je mi pět let.

